

Arrest

nr. 226 201 van 17 september 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 6 september 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ghanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in de stad Kumasi, in Ghana. U bent etnisch Ewe. Uw vader is etnisch Ewe, en uw moeder heeft een gemengde etniciteit, namelijk Ada en Fanti. U bent geboren op X 1985. U verbleef ongeveer twee jaar in de stad Kumasi, en verhuisde daarna naar het dorp Akossombo Kpom, in de oostelijke regio. U verbleef er slechts een korte periode, en verhuisde daarna opnieuw, naar het dorp Anakodji. U verbleef er drie à vier jaar en verhuisde daarna, op de leeftijd van ongeveer 15 jaar, naar het district Kedjebi, in de regio van Zongo, in het noorden van de Volta Regio. U verbleef er slechts één jaar.

U was uw vader op jonge leeftijd verloren, en u diende samen met uw moeder en zussen vaak te verhuizen, vanwege de dreiging van de familie van uw vader. Zij wilden u en uw zussen besnijden. In Zongo verbleef u in een huis, samen met uw twee oudere zussen, genaamd A.(...) en P.(...), en uw moeder. Op een dag was u getuige van de besnijdenis van uw oudste zus, genaamd A.(...). Vijf leden van uw vaders familie, drie ooms en twee tantes, hebben deze besnijdenis bij uw zus uitgevoerd. Ze hebben uw zus op traditionele wijze besneden, en uw zus overleed aan haar verwondingen. Enkele dagen later diende ook u te worden besneden. Dezelfde familieleden van uw vader kwamen u opzoeken in het district Kedjebi, en zij hebben u in bedwang gehouden. Eén van de tantes diende u te besnijden, maar u heeft zich hevig verzet. Op die manier kon u uit hun handen ontsnappen, echter werd u verwond aan het been. U vluchtte terug naar het dorp Akossombo Kpom, naar een huis van uw vader. Uw schoonzus, de vrouw van uw halfbroer langs vaderskant, Ivan, was er aanwezig. Later kwamen ook uw moeder en uw zus P.(...) u vervoegen. In Akossombo Kpom verbleef u een tijdje, en ging u ook naar school. Uw moeder wilde u en uw zus beschermen tegen de familie van uw vader en wilde om die reden regelmatig verhuizen. Zo bent u naar het district Tarkwa gegaan, in Western Region, naar het dorp Hunni Valley. U liep er eveneens school. Daarna verhuisde u naar de stad Kumasi, alwaar uw zus P.(...) reeds verbleef. U verbleef nog vijf jaar in de stad Kumasi, alvorens Ghana te verlaten. U volgde een opleiding tot kapster in de stad Kumasi, en u heeft er vier jaar als kapster gewerkt. U werkte twee jaar in loondienst, en daarna kreeg u een vergunning voor een eigen kapsalon. Dit deed u eveneens twee jaar, alvorens Ghana te verlaten. In deze periode heeft u geen contact meer gehad met de familie van uw vader, maar u vernam via uw moeder en uw halfbroer I. dat zij nog steeds naar u op zoek waren.

Aan het begin van het jaar 2014 leerde u de Deense heer J. F.(...) kennen via Facebook. Hij stuurde u een vriendschapsverzoek, en u aanvaardde deze. J.(...) en u kregen op die manier een relatie. U vertelde J.(...) eveneens over de problemen die u had in Ghana met de familie van uw vader. J.(...) besloot daarop naar Ghana te komen. Hij kwam aan in Ghana aan het begin van het jaar 2015. Hij zette alles in het werk om u naar Denemarken te brengen. U had reeds voor de komst van J.(...) beslist dat u naar Denemarken wilde reizen, omdat u, enerzijds, problemen ondervond in Ghana – met de familie van uw vader, die u wilde besnijden -, en anderzijds, omdat u van J.(...) hield. J.(...) regelde voor u een Deens visum, en stelde ook de Deense ambassade in Ghana op de hoogte van uw problemen. Op 23 februari 2015 vertrok u uit Ghana.

U vestigde zich samen met J.(...) in Denemarken, en heeft bij aankomst in Denemarken een verzoek tot internationale bescherming ingediend. U heeft tot op heden echter geen informatie over het resultaat van uw beschermingsverzoek in Denemarken. Aangekomen in Denemarken, veranderde J.(...)s gedrag opeens. U ontdekte eveneens dat hij leed aan diabetes. Hij was soms agressief, en weigerde u te eten te geven of nieuwe kleren te kopen. In de maand maart van het jaar 2015 reisde u een eerste keer naar uw zus P.(...), in België. Zij verbleef op dat moment reeds een vijftal jaar in België. U keerde daarna terug naar Denemarken, maar in de maand september reisde u opnieuw naar België om het huwelijk van uw zus bij te wonen. Het huwelijk ging door op 24 september 2015. Op het huwelijksfeest ontmoette u de Belgische heer E.V.(...), en er ontstond een relatie tussen jullie. U besloot in België te blijven, en niet meer terug te keren naar Denemarken. U verbleef daarna achtereenvolgens bij uw zus, bij vrienden, en uiteindelijk bij uw partner E.(...). U verblijft sindsdien illegaal op het Belgisch grondgebied, en u heeft steeds in de woning van uw partner E.(...) verbleven, in het dorp Kortenberg. U heeft niet gewerkt in België. Uit het administratieve dossier blijkt dat u uw verblijf poogde te regulariseren in het jaar 2016, gezien u toen een machtiging tot verblijf heeft ingediend op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. U heeft in de maand april van het jaar 2018 een dossier wettelijke samenwoont opgestart bij de gemeente Kortenberg. Op 12 maart 2019 werd uw aanvraag echter geweigerd door de gemeente Kortenberg, gezien het parket van Leuven na grondig onderzoek had vastgesteld dat uw aanvraag tot wettelijk samenwonen enkel gericht was op het verwerven van een verblijfsrecht, en niet op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen u en de heer V.(...). Op 18 juni 2019 controleerden drie inspecteurs van de politie uw verblijf in Kortenberg, op vraag van de Dienst Vreemdelingenzaken. Zij stelden vast dat u zich illegaal op het Belgisch grondgebied bevond. Op 19 juni 2019 werd u ondergebracht in het gesloten centrum van Holsbeek. Op 15 juli 2019 diende u er een verzoek tot internationale bescherming in.

B. Motivering

Het feit dat u een laattijdig verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend zonder geldige reden, terwijl u sinds het jaar 2015 onrechtmatig op het Belgisch grondgebied verblijft, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u initieel géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Tijdens een eerste poging tot het bespreken van uw vluchtmotieven, op 6 augustus 2019, maakte u echter – opeens – kenbaar graag te willen worden bijgestaan door een tolk die de taal Ewe machtig is. Daarop werd het persoonlijk onderhoud afgesloten, en er werd een nieuw persoonlijk onderhoud ingepland, op 21 augustus 2019. Tijdens dit persoonlijk onderhoud werd u bijgestaan door een tolk die het Ewe machtig is. In het kader van onderhavige procedure kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst, namelijk Ghana, omdat u de familie van uw vader vreest (zie notities CGVS 2, p.13 en p.19). Zij zouden naar u op zoek zijn om u traditionele wijze genitaal te verminken. **U kunt de problemen die u in uw land van herkomst, namelijk Ghana, heeft ondervonden echter absoluut niet aannemelijk maken, en evenmin kan u aannemelijk maken dat u problemen zou ondervinden bij een terugkeer naar Ghana.**

Vooreerst, dient opgemerkt, dat de algehele geloofwaardigheid van uw relaas op ernstige wijze wordt ondermijnd door uw verklaringen betreffende uw verzoek tot internationale bescherming in Denemarken, uw laattijdige aanvraag tot internationale bescherming in België, en de algemene incoherentie in de chronologie van uw verhaal.

Ten eerste, wat betreft uw verklaringen over een door u ingediende aanvraag tot internationale bescherming bij aankomst in Denemarken, in het jaar 2015, dient opgemerkt, dat uw verklaringen absoluut niet geloofwaardig kunnen worden geacht. U verklaarde te zijn vertrokken uit Ghana op 23 februari 2015 (zie notities CGVS 2, p.3). U verklaarde in de maand maart van het jaar 2015 een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend in Denemarken (zie notities CGVS 2, p.4 en p.7). De redenen voor het indienen van dit verzoek zijn dezelfde als de redenen voor het indienen van uw huidig verzoek tot internationale bescherming, in België, zo verklaarde u. Gevraagd naar het resultaat van uw verzoek tot internationale bescherming, stelde u dat u het resultaat niet kreeg voor u naar hier [België] kwam (zie notities CGVS 2, p.8). Gevraagd of u de Deense autoriteiten dan nooit heeft gecontacteerd in verband met de beslissing in verband met uw verzoek tot internationale bescherming in Denemarken, antwoordde u dat u de beslissing in uw dossier nog niet heeft verkregen, maar dat u een oom heeft in Denemarken die uw verzoek in Denemarken opvolgt. Gevraagd om welke redenen u nog steeds geen beslissing heeft ontvangen in uw dossier in Denemarken, gezien u er aankwam in het jaar 2015, antwoordde u dat uw oom u zou laten weten wanneer hij een beslissing in uw dossier zou ontvangen. U voegde eraan toe dat u alles wat u had in verband met uw oom, zoals ook zijn adres, achtergebleven is bij de persoon bij wie u in Denemarken verbleef. U stelde dat uw oom u niets heeft verteld, en dat u niet weet hoe u hem moet bereiken. **Uw antwoorden zijn dan ook zeer weinig geloofwaardig, en ondermijnen enkel de algehele geloofwaardigheid van uw relaas.** U werd immers geconfronteerd met het feit dat u tijdens uw eerste interview met een medewerker van het CGVS, in het Engels had verklaard dat u uw oom aan de telefoon had gehoord en dat deze u had gevraagd om uw dossier naar Denemarken te verzenden (zie notities CGVS 1, p.2). Na deze confrontatie, wijzigde u dan ook plots u verklaringen, en stelde u inderdaad met uw oom te hebben gesproken, maar niet te hebben gevraagd naar de beslissing inzake uw verzoek tot internationale bescherming te Denemarken (zie notities CGVS 2, p.8). Gevraagd om welke redenen u dit niet zou vragen aan uw oom, zei u het nóg niet te hebben gevraagd, maar dat u het in de toekomst zou vragen. **Dit antwoord is dan ook danig verbazingwekkend, gezien absoluut niet kan worden ingezien om welke redenen u niet zou informeren naar een reeds vier jaar lopende procedure tot het verwerven van internationale bescherming [verder: procedure] in Denemarken. Zeker, gezien u stelde dat uw oom degene is die uw procedure in Denemarken opvolgt. Uw handelingen getuigen dan ook van zodanig weinig interesse in uw eigen problemen en wedervaren, dat afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid ooit een procedure te hebben gestart in Denemarken.** Gesteld dat uw verklaringen zeer vreemd overkomen, gezien u reeds verschillende malen erop hamerde om uw dossier naar Denemarken te laten overplaatsen (zie notities CGVS 1, p.2-3), maar u blijkbaar niet weet – en ook geen interesse toont in - hoe uw procedure loopt in Denemarken, antwoordde u – opeens – dat u geen antwoord heeft gehad van uw oom in Denemarken,

maar dat u wel een formulier heeft die aantoont dat u een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in Denemarken. Het formulier dat u daarop heeft afgegeven aan de protection officer in kwestie, werd reeds eerder door de Belgische asielinstanties vertaald (zie groene map, in het administratieve dossier). U werd daarop geconfronteerd met het feit dat dit formulier uitgaat van een niet-gouvernementele organisatie, en dat dit formulier, aldus, geen enkel bewijs vormt van een door u ingediend verzoek tot internationale bescherming, in Denemarken, in het jaar 2015, gezien het geen formulier betreft afkomstig van de Deense asielinstanties. U kon echter enkel bevestigend antwoorden, en stelde opnieuw dat uw oom – in Denemarken – zich bezighoudt met uw procedure (zie notities CGVS 2, p.18). **Er kan dan ook bezwaarlijk enig geloof worden gehecht aan uw verklaringen daadwerkelijk een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend bij aankomst in Denemarken, in het jaar 2015. Gezien u over deze procedure geen enkel document heeft neergelegd, en daarenboven absoluut niet geïnteresseerd lijkt in het resultaat ervan. Bovenstaande doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees voor vervolging.** Sterker nog, u verklaarde tijdens uw eerste, korte interview in het Engels, op 6 augustus 2019, dat u geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Denemarken, omdat u naar België bent gereisd (zie notities CGVS 1 p.3). **Het geheel van bovenstaande verklaringen, vertonen dan ook duidelijke tegenstrijdigheden, en zodoende ondermijnen ze ten stelligste de algehele geloofwaardigheid van de verklaringen die u heeft afgelegd tijdens uw procedure tot het verwerven van internationale bescherming in België.**

Uit de hierboven gedane vaststellingen, kan enkel worden afgeleid dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u daadwerkelijk een verzoek tot internationale bescherming in Denemarken zou hebben ingediend. Bijgevolg, kan enkel worden vastgesteld dat u uw verzoek tot internationale bescherming, in België, bijzonder laattijdig heeft ingediend. U verklaarde immers reeds in België te resideren sinds de maand september van het jaar 2015 (zie notities CGVS, 2, p.15). U verbleef sindsdien illegaal op het Belgische grondgebied, en u diende slechts een verzoek in tot internationale bescherming in een maand nadat u in het gesloten centrum van Holsbeek werd geplaatst, namelijk op 15 juli 2019 (zie documenten vasthouding, in het administratieve dossier). **Er kan echter redelijkerwijs worden verwacht dat een persoon, die zijn/ haar land van herkomst verliet omwille van een gegronde vrees voor vervolging aldaar, of die om dezelfde reden meent niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst, binnen een redelijk termijn internationale bescherming zoekt. Dat u meer dan vier jaar zou wachten met het indienen van een verzoek tot internationale bescherming in België, om zo uw motieven uiteen te kunnen zetten, is dan ook danig weinig aannemelijk, en doet enkel afbreuk aan de door u geopperde vervolgingsfeiten die zich in Ghana zouden hebben voorgedaan, of die zich – volgens u – kunnen voordoen bij terugkeer naar Ghana.**

Sterker nog, terwijl u naliet om in Denemarken of België een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, om zo uw vrees bij terugkeer naar Ghana kenbaar te maken, heeft u wél gepoogd om op andere manieren een legaal verblijf in België te bewerkstelligen. Deze vaststelling ondermijnt opnieuw op fundamentele wijze de reeds ernstig aangetaste geloofwaardigheid van de door u geopperde problemen die zich in Ghana zouden hebben voorgedaan, of opnieuw zouden voordoen bij een eventuele terugkeer naar Ghana. Zo blijkt uit het administratieve dossier dat u op 27 januari 2016 uw verblijf in België poogde te regulariseren op basis van een aanvraag tot machtiging van een verblijf gebaseerd op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Uw aanvraag werd echter afgewezen. In deze documenten werd gesteld dat u niet naar Ghana kan terugkeren omwille van uw vrees voor foltering door politieke vijanden (zie documenten 9bis, in administratieve dossier). Geenszins wordt aangehaald dat u een vrees zou hebben voor de familie van uw vader omdat zij u zouden willen besnijden, hetgeen de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees opnieuw ernstig ondermijnt. Overigens, ontkende u tijdens het persoonlijk onderhoud met een medewerker van het CGVS, op 21 augustus 2019, dat u een dergelijke aanvraag had ingediend (zie notities CGVS 2, p.25). Het enige wat u bleek te weten is dat u en uw partner, E.V.(...), een aanvraag hebben ingediend tot wettelijk samenwonen, maar u stelde dat u niet heeft gevraagd om een verblijfstitel te bemachtigen. De aanvraag tot wettelijk samenwonen werd eveneens afgewezen omwille van vermoedens van een schijn-wettelijk samenwonen, dat enkel tot doel had een verblijfsrecht voor u te verwerven (zie documenten wettelijke samenwonen, in het administratieve dossier). Echter, blijkt uit het administratieve dossier, dat u wel degelijk poogde uw verblijf in België te regulariseren in het jaar 2016, dat u daartoe een advocaat aansprak, en dat deze handelde in uw naam en voor uw rekening (zie documenten 9bis, in het administratieve dossier). **Dat u op heden ontkent een poging te hebben ondernomen om uw verblijf in België te regulariseren op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, én dat uit de documenten van deze aanvraag blijkt dat u**

een andere vrees heeft aangehaald bij terugkeer naar Ghana, dan dat u op heden heeft aangehaald, wijst enkel op de weinig eerlijke aard van uw verklaringen, en sterker nog, het wijst op het feit dat u de Belgische asielinstanties poogde te misleiden. Deze vaststellingen indachtig, wordt de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees bij terugkeer naar Ghana op ernstige en fundamentele wijze ondermijnt. Ten tweede, kan ook om andere redenen geen geloof worden gehecht aan de door u voorgehouden vrees bij terugkeer naar Ghana.

Vooreerst, dient opgemerkt dat de chronologie van uw verhaal ver zoek is. Zo zijn uw verklaringen omtrent uw **woonsten** in Ghana, en de **tijdsbepalingen** van bepaalde gebeurtenissen in Ghana, absoluut verwarrend, en bovendien tegenstrijdig. Zo stelde u tijdens uw interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u verschillende jaren in het dorp Huni Valley heeft gewoond, in de westelijke regio, dat u daarna twee à drie jaar in het dorp Tarkwa woonde, en ten slotte nog zes maanden in de stad Kumasi verbleef, voor uw vertrek uit Ghana (zie Verklaring DVZ, p.5, punt 10). Het is dan ook danig verbazend wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud, op 21 augustus 2019, opeens verklaarde dat u eveneens in de dorpen Anakodji, Kedjebi en Kossombo Kborn heeft gewoond (zie notities CGVS 2, p.12). Bovendien zijn uw verklaringen over uw verblijf in deze dorpen danig **verwarrend**. Zo zei u op jonge leeftijd naar het dorp Kossombo Kborn te zijn verhuisd, en op de leeftijd van ongeveer zeventien jaar naar het dorp Anakodji te zijn verhuisd. U zei dat u er drie à vier jaar verbleef, en daarna naar het dorp Zongo ging, naar het district Kedjebi. U verbleef er slechts één jaar, omdat ze u wilden besnijden (zie notities CGVS 2, p.13). U kon echter ontsnappen aan deze besnijdenis, en verhuisde terug naar het dorp Kossombo Kborn. U stelde in dit dorp, Kossombo Kborn, te hebben gestudeerd. U vertelde dat men er uw zus had besneden en dat zij vervolgens was gestorven. U vertrok daarna naar het district Takwa, en naar het dorp Huni Valley, en uiteindelijk naar de stad Kumasi, ongeveer vijf jaar voor uw vertrek uit Ghana. **Het dient aldus opgemerkt, dat er zich duidelijke tegenstrijdigheden manifesteren tussen uw verklaringen voor de DVZ en uw verklaringen voor het CGVS.** U heeft immers, enerzijds, de meeste van uw verblijfplaatsen niet opgenoemd tijdens uw interview voor de DVZ, anderzijds stemmen ook uw verklaringen voor het CGVS onderling niet overeen. **De chronologie van uw verhaal is dan ook danig ver zoek, en uw verklaringen omtrent de opeenvolgende gebeurtenissen in Ghana zijn gewoonweg verwarrend en weinig begrijpelijk, en bijgevolg niet aannemelijk.** Zo zei u later tijdens het persoonlijk onderhoud op 21 augustus 2019 dat uw zus gestorven was in het dorp Zongo, en dat u op dat moment ongeveer vijftien jaar oud was (zie notities CGVS 2, p.19). Enkele dagen nadat uw zus overleed aan de gevolgen van haar besnijdenis, wilde uw familie aan vaderskant ook u besnijden. Zeer opmerkelijk is het feit dat u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud had verklaard op zeventienjarige leeftijd naar het dorp Anakodji te zijn verhuisd, en er drie à vier jaar te zijn verbleven, alvorens naar het dorp Zongo te verhuizen, alwaar de problemen met de familie van uw vader zich hadden voorgedaan (zie notities CGVS 2, p.12-13). Dit betekent dat u volgens uw eerdere verklaringen dus 21 jaar oud was wanneer gepoogd werd u te besnijden. Eveneens bleken de problemen, en het overlijden van uw zus, zich in het dorp Zongo te hebben voorgedaan, en niet in het dorp Kossombo Kborn, zoals u – op een zeer verwarrende manier – eerder had verklaard (zie notities CGVS 2, p.13). Ten slotte, wat betreft uw verblijf in de stad Kumasi, verklaarde u voor het CGVS opeens dat u er vijf jaar bent verbleven, alvorens Ghana te verlaten (zie notities CGVS 2, p.13), terwijl u voor de DVZ had verklaard er slechts zes maanden te zijn verbleven. Aldus, is er geen enkele coherentie te vinden in de chronologie van u verhaal.

Wat betreft uw **opleiding**, zijn uw verklaringen ook danig onsamenhangend. Zo stelde u naar de basisschool te zijn geweest in het dorp Huni Vally (zie notities CGVS 2, p.17), alwaar u zich volgens uw eerdere verklaringen bevond wanneer u ongeveer zestien jaar oud was (zie notities CGVS 2, p.22), of volgens andere verklaringen reeds 22 jaar oud was (zie notities CGVS 2, p.12-13). Dat u op die leeftijd nog steeds naar de basisschool zou gaan, is dan ook absoluut niet geloofwaardig.

Eveneens danig vreemd zijn de verklaringen omtrent uw **vader**. Zo stelde u dat de problemen met uw familie aan vaderskant startten omdat u uw vader zeer vroeg had verloren (zie notities CGVS 2, p.13). Omwille van de bedreigingen van uw familie aan vaderskant, diende u zeer veel te verhuizen. Later tijdens het persoonlijk onderhoud zijn uw antwoorden dan ook weer verbazend incoherent. Wanneer u gevraagd werd wanneer uw vader is gestorven, antwoordde u dat het lang geleden was, en dat u ongeveer negentien jaar oud was (zie notities CGVS 2, p.16), hetgeen absoluut niet overeenstemt met uw verklaringen de familie van uw vader te vrezen omdat u uw vader op vroege leeftijd was verloren. U gaf immers tijdens de uiteenzetting van uw asielmotieven aan dat u vijftien jaar oud was wanneer men u poogde te besnijden (zie notities CGVS 2, p.19), hetgeen zou moeten betekenen dat uw vader nog steeds in leven was wanneer men u poogde te besnijden.

Wat betreft uw **zus**, zijn uw verklaringen opnieuw danig verwarrend en onsamenhangend. Zo stelde u dat u vijf jaar voor uw vertrek uit Ghana verhuisde naar de stad Kumasi, om uw zus [P.(...)] er te vervoegen (zie notities CGVS 2, p.13). U volgde er een opleiding als kapster en werkte er vier jaar (zie notities CGVS 2, p.22). Het is dan ook danig verwonderlijk wanneer u, niet veel later tijdens het persoonlijk onderhoud, aangeeft dat uw zus zich reeds negen jaar in België bevindt (zie notities CGVS, p.14). Uw zus kon zich dus onmogelijk samen met u in de stad Kumasi hebben bevonden – zoals u eerder had verklaard -, gezien u stelde dat zij reeds in België was. Daarenboven, is het danig verbazend dat u niet blijkt te weten om welke redenen uw zus uit Ghana zou zijn vertrokken (zie notities CGVS 2, p.14). U wist niet eens of uw zus een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend (zie notities CGVS 2, p.15). Echter, kan wel degelijk worden verwacht dat u, gegeven het feit dat uw zus reeds eerder in België verbleef, gegeven het feit dat u verklaarde zelf een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend in Denemarken, en gegeven het feit dat uw zus – volgens uw verklaringen – ook zelf het risico liep op een besnijdenis door de familie van uw vader (zie notities CGVS 2, p.19), met uw zus zou spreken over uw vluchtmotieven, de procedure tot het verwerven van internationale bescherming, en de redenen van haar [uw zus] vertrek uit Ghana.

Het dient opgemerkt dat uit het geheel van bovenstaande vaststellingen kan worden afgeleid dat u geenszins in staat bent op een coherente en duidelijke manier uw motieven uiteen te zetten. Sterker nog, u bent niet eens in staat een degelijk overzicht te geven van uw levenswandel of uw persoonlijke achtergrond. Er dient dan ook geconcludeerd dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen in het algemeen, en dus ook aan uw verklaringen daadwerkelijk uit Ghana te zijn vertrokken vanwege de door u aangehaalde problemen met de familie van uw vader.

Vervolgens, bleek u niet in staat een specifieke actor van vervolging te omschrijven. U beperkte zich immers tot vage en minimale omschrijvingen van uw vervolgers. Zo stelde u dat uw familie aan vaderskant uw zus heeft besneden, en dat zij aan haar verwondingen overleed (zie notities CGVS 2, p.19). Nadien, hebben deze personen gepoogd ook u te besnijden, maar u wist te ontsnappen. Doorheen het persoonlijk onderhoud verwees u steevast naar uw vervolgers als de familie van uw vader of de uw familie aan vaderskant (zie notities CGVS 2, p.12, p.14, p.17, p.19-21, p.23-24). Er werd u dan ook gevraagd om te vertellen over de besnijdenis van uw zus, en wie deze besnijdenis wilde uitvoeren (zie notities CGVS 2, p.19). U antwoordde – zeer vaag – dat het werd uitgevoerd door een persoon aan de kant van uw vader, dat het een vrouw was, en dat ze allemaal samen met vijf personen waren, namelijk drie mannen en twee vrouwen. Gevraagd wie deze vijf personen waren die aanwezig waren tijdens de besnijdenis van u zus, antwoordde u – danig verbazend – dat u hun namen niet kent, maar dat het ooms aan vaderskant zijn (zie notities CGVS 2, p.20). Later tijdens het persoonlijk onderhoud opnieuw gevraagd om **concreet** te vertellen wie u wil besnijden in Ghana, en wie u dus vreest bij terugkeer naar Ghana, diende u het antwoord opnieuw schuldig te blijven (zie notities CGVS 2, p.24). Zo stelde u opnieuw dat u hun namen niet kent, en u voegde er aan toe dat u niet zeer dicht bij uw familie aan vaderskant staat. U herhaalde dat u de namen niet kende van de mannen en vrouwen aan de kant van uw vader, en dus van de personen die u zoeken, en u herhaalde eveneens dat u verstaat van de familie van uw vader. Het enige dat u wist was dat de familie van uw vader u wilde besnijden, maar u voegde eraan toe dat ze u de namen niet geven. Het werd u enkel gezegd dat de familie van uw vader u zoekt. **Echter, dat u de namen niet zou weten van de personen die reeds aanwezig waren bij de besnijdenis (met fatale afloop) van uw zus en die u reeds vervolgen sinds u vijftien jaar oud was, is allerminst geloofwaardig.** Zeker, omdat u tijdens het persoonlijk onderhoud ook aangaf dat deze personen – die leden zijn van de familie van uw vader – een document hadden opgesteld dat u werd gezocht om te worden besneden (zie notities CGVS 2, p.12). Gevraagd om uit te leggen welk document u bedoelt, en of dit document dan van de politie afkomstig is, antwoordde u dat het niet van de politie afkomstig is, maar van uw ouders, namelijk uw familie aan vaderskant. Het document zelf bevindt zich echter – volgens uw verklaringen – in Denemarken. Later tijdens het persoonlijk onderhoud zei u opnieuw dat uw ooms en tantes aan vaderskant u willen arresteren, maar niet de politie (zie notities CGVS 2, p.23). **Dat er voor u documenten werden opgesteld over het feit dat u gezocht werd om te worden besneden, maar dat u tegelijkertijd niet weet wie deze documenten heeft opgesteld, is opnieuw weinig aannemelijk.** Te meer, gezien u stelde dat u het document in Denemarken heeft achtergelaten, wat betekent dat u het wel degelijk in uw bezit moet hebben gehad. **Het dient dan ook opgemerkt, dat u op geen enkele manier een heldere of duidelijke vrees kan aangeven ten opzichte van personen of autoriteiten in Ghana, zelfs nadat u herhaaldelijk de kans kreeg om uw vrees bij terugkeer verder te verduidelijken.**

Verder, is het niet duidelijk om welke redenen de familie van uw vader u nog steeds zou willen besnijden. U bent op heden immers een volwassen persoon van 33 jaar oud. Uit informatie, toegevoegd aan het administratieve dossier, kan immers worden afgeleid dat de meeste besneden meisjes in Ghana deze praktijk hebben ondergaan voor ze de leeftijd van vijf jaar oud hebben bereikt. De algehele prevalentie van genitale verminking bij volwassen vrouwen in Ghana is slechts minder dan vijf procent. Informatie uit het jaar 2001 – eveneens toegevoegd aan het administratieve dossier – vermeldt de etnische groep Ewe in Ghana niet als een etnische groep die genitale verminking bij vrouwen uitvoert. Dezelfde informatie stelt zelfs dat de etnische groep Ewe, die in Togo resideren, deze praktijk niet uitvoeren. Dat u op de leeftijd van 33 jaar oud, behorende tot de etnische groep Ewe, nog steeds risico zou lopen op een gedwongen besnijdenis door de familie van uw vader, is dus danig merkwaardig, en dit risico dient door u dan ook duidelijk te worden geconcretiseerd. Echter, bleek u hiertoe niet in staat. Gevraagd om welke redenen meisjes in Ghana worden besneden, antwoordde u dat het een traditioneel geloof is, en dat het betekent dat [de meisjes] maagd moeten blijven, en proper voor hun echtgenoot (zie notities CGVS 2, p.20). Gevraagd op welke leeftijd meisjes worden besneden in Ghana, antwoordde u dat het op de leeftijd van vijftien jaar was. Later tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd om welke redenen de familie van uw vader u nog steeds zou willen besnijden, gezien u reeds boven de dertig jaar bent, reeds kinderen heeft en dus geen maagd meer bent, antwoordde u – opeens – dat zij dat nog altijd kunnen doen omdat u niet gehuwd bent, en dat ze dit kunnen uitvoeren wanneer u zal huwen, zelfs al heeft u reeds een kind gehad (zie notities CGVS 2, p.24). **Echter, dient opgemerkt, dat het absoluut niet aannemelijk is dat de familie van uw vader u nog steeds zou zoeken om u te besnijden, enkel en alleen omdat u nog niet gehuwd bent. U was immers in staat om uzelf veertien jaar lang te beschermen tegen een dergelijke besnijdenis, sinds de door u aangehaalde poging om u te besnijden op de leeftijd van vijftien jaar, tot uw vertrek uit Ghana, in het jaar 2015, en dus op de leeftijd van 29 jaar.** U werd dan ook geconfronteerd met deze vaststelling, en zodoende werd u gevraagd om welke reden u op heden, op de leeftijd van (bijna) 34 jaar, niet in staat zou zijn om uzelf nog steeds te beschermen tegen de familie van uw vader, gezien u volwassen bent, en reeds meer dan tien jaar lang een besnijdenis door de familie van uw vader heeft kunnen vermijden, antwoordde u dat u inderdaad 33 jaar oud bent en volwassen, maar dat degenen die in deze traditie geloven u nog altijd willen arresteren om u te besnijden (zie notities CGVS 2, p.24). U wilde dit niet, maar bij terugkeer gaan ze [de familie van uw vader] dit absoluut willen doen. **Echter, is dergelijk antwoord weinig afdoende, gezien u opnieuw op geen enkele manier weet uit te leggen hoe u een besnijdenis al die jaren wist te vermijden, en daarnaast opnieuw op geen enkele manier uw vrees weet te concretiseren.** Bovendien verklaarde u, sinds de leeftijd van vijftien jaar waarop men u poogde te besnijden, geen enkel contact te hebben gehad met een lid van de familie van uw vader (zie notities CGVS 2, p.23). U had enkel informatie gekregen over het feit dat zij u nog steeds wilden besnijden. Gevraagd of u nog familieleden van uw vader heeft gezien tussen de periode in het dorp Akossombo Kpom [waarheen u vluchtte nadat u ontsnapte aan de poging om u te besnijden (zie notities CGVS 2, p.19)] en de periode voor uw vlucht uit Ghana, namelijk toen u in de stad Kumasi verbleef, antwoordde u dat u ze in het dorp Akodji had gezien, en in het dorp Zongo, en dat u ook twee vrouwen zag van uw vaders familie in het dorp Akossombo Kpom, na de dood van uw zus (zie notities CGVS 2, p.23-24). Ze spraken met uw moeder, maar u weet niet wat er werd gezegd. U stelde dat kinderen in Afrika niet het recht hebben om zich te mengen in de gesprekken van volwassenen. **Het dient dus opgemerkt, dat u geen contact meer heeft gehad met de familie van uw vader, nadat u deze vrouwen in het dorp Akossombo Kpom heeft opgemerkt. U verhuisde immers nog naar het district Tarkwa, en de stad Kumasi. Dat u op geen enkele manier door de familie van uw vader bent benaderd in de jaren nadat zij u poogden te besnijden in het dorp Zongo, doet uw verklaringen, namelijk dat uw familie aan vaderszijde u nog steeds zou willen besnijden, danig ernstig wankelen.** Het enige wat u in die periode nog ontving van informatie, is informatie via uw halfbroer langs vaderskant, Ivan, en uw moeder (zie notities CGVS 2, p.24). Deze personen stelden dat de familie van uw vader u nog steeds zocht. **Echter, is het danig weinig waarschijnlijk dat u nog steeds door hen zou worden gezocht, gezien uw leeftijd – u bent namelijk volwassen – en het feit dat zij u op geen enkele manier contacteerden in de veertien jaar dat u nog in Ghana verbleef. Bovendien, werd hierboven reeds vastgesteld dat u niet eens weet te concretiseren wie u zocht.**

Ten slotte, blijkt u – zowel als uw moeder – te hebben nagelaten om de politie te waarschuwen in Ghana omtrent een mogelijke besnijdenis door de familie van uw vader. Dat de politie onder geen beding werd gewaarschuwd of geraadpleegd, terwijl u stelde reeds sinds de leeftijd van vijftien jaar te worden vervolgd, is dan ook danig weinig aannemelijk, en ondermijnt de ernst van de door u aangehaalde vrees. Immers, u wist reeds een lange tijd dat de familie van uw vader zulke praktijken uitvoerde, en bovendien is uw zus aan een besnijdenis overleden (zie notities CGVS 2, p.19).

Dat uw moeder de politie niet inlichtte in verband met de dood van uw zus is dan ook danig weinig aannemelijk. Gevraagd om welke redenen uw moeder de politie niet inlichtte, zei u – zeer kort en weinig ernstig – dat het geen zaak was van de politie (zie notities CGVS 2, p.21). Uw moeder poogde u enkel te beschermen door telkens opnieuw te verhuizen, en u op die manier te verstoppen. U bleek ook zelf, op latere leeftijd, niet naar de politie te zijn geweest (zie notities CGVS 2, p.24). **Uw antwoorden zijn echter danig merkwaardig gezien u wel degelijk weet dat de autoriteiten in Ghana deze praktijk van vrouwenbesnijdenis probeert te elimineren.** U stelde immers dat de president het niet wilt, en dat de Ghanese autoriteiten de praktijk proberen te stoppen, maar dat de traditie zeer sterk is in Ghana (zie notities CGVS 2, p.21). U wist eveneens dat men personen die dat [een besnijdenis uitvoeren] doen, kunnen worden gearresteerd. Ook uit de Ghanese wetgeving – zie document toegevoegd aan het administratieve dossier – kan worden afgeleid dat uitvoerders van genitale verminking bij vrouwen wel degelijk kunnen worden gestraft, met name kunnen zij veroordeeld worden tot gevangenisstraffen die kunnen oplopen tot tien jaar. **Aldus, was u op het moment van uw vertrek uit Ghana een volwassen persoon, werd u reeds lange tijd bedreigd en gezocht, en wist u – zoals hierboven reeds werd vastgesteld - dat personen die een besnijdenis bij vrouwen willen uitvoeren, kunnen worden gearresteerd. Deze vaststellingen indachtig, kan niet worden ingezien om welke redenen u de politie niet zou hebben gewaarschuwd in verband met uw vrees voor een besnijdenis door uw familie.** Het enige wat u echter kon zeggen ter verschoning van uw nalatigheid, is dat de regering wel zegt dat ze mensen zullen arresteren, maar dat dit hen niet lukt (zie notities CGVS 2, p.24). U stelde dat de politie op de hoogte is en alles weet, en zelfs al zou u alles tegen hen zeggen, dan nog zouden ze [de familie van uw vader] het [de besnijdenis] gewoon doen. Echter, dat u als volwassen persoon de bescherming van de autoriteiten niet zou inroepen, terwijl u reeds een dergelijk lange tijd gevaar liep te worden besneden door de familie van uw vader, is gewoonweg niet geloofwaardig. **Sterker nog, u heeft eveneens nooit een poging gedaan om bij een andere instantie bescherming in te roepen, hetgeen de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees nog ernstiger ondermijnt.** Zo werd u gevraagd of er geen organisaties zijn in Ghana die zich met vrouwen- of mensenrechten bezighouden, en die u zou kunnen contacteren in verband met uw vrees voor een besnijdenis, maar u antwoordde dat u er in geen geval kende, en dat u enkel het gewicht van geloof en traditie kent (zie notities CGVS 2, p.25). **Er dient echter opgemerkt, dat redelijkerwijs kan worden verwacht dat u – in het geval dat u een daadwerkelijke vrees zou hebben om te worden besneden door de familie van uw vader bij terugkeer naar Ghana – op zijn minst opzoeking zou verrichten naar hoe u uzelf zou kunnen beschermen in Ghana.** Er kan immers worden vastgesteld dat er zich wel degelijk organisaties bevinden in Ghana die vrouwen en meisjes willen beschermen tegen genitale verminking, en die proberen om deze praktijk te elimineren. Gewoonweg verbazend is het feit dat u zelf een artikel heeft ingediend over dergelijke organisaties, namelijk het artikel “Female Genital Mutilation; A deadly Tradition that must end in Ghana” (zie groene map, in administratieve dossier). In dit artikel – door u neergelegd en vermeld tijdens beide persoonlijke onderhouds – wordt gesproken over de organisaties “UNPFA Ghana” en “Ghana Association on Women’s Welfare (GAWW)”, die workshops geven en sensibiliseringsacties. **Dat u geen enkele organisatie in Ghana zou kennen die zich het lot van vrouwen die een besnijdenis hebben ondergaan, of die het risico lopen een besnijdenis te ondergaan, aantrekken, terwijl u zelf een artikel over deze organisaties heeft neergelegd tijdens uw procedure tot het verwerven internationale bescherming, is dan ook danig verbazend, en wijst enkel op uw grote desinteresse in uw eigen problemen. Hieruit kan enkel opnieuw worden afgeleid dat uw verklaringen over de door u voorgehouden problemen in zich in Ghana zouden hebben voorgedaan, of die zich zouden voordoen bij terugkeer naar Ghana, gewoonweg niet geloofwaardig zijn.**

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient dan ook geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat er in uwen hoofde een ‘gegronde vrees voor vervolging’ zoals bepaald in de Conventie van Genève, in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft de door u, in het kader van uw verzoek tot internationale bescherming, neergelegde **artikel** (“Female Genital Mutilation; A Deadly Tradition that must end in Ghana”), dient opgemerkt dat dit artikel niets bijbrengt aan uw verklaringen. Dit artikel heeft immers geenszins met uw persoonlijke situatie te maken, noch wordt in dit artikel op enerlei wijze naar uw persoonlijke situatie verwezen. Daarenboven werd hierboven reeds opgemerkt dat u niet eens bleek te weten wat in dit artikel werd vermeld.

Wat betreft het door neergelegde **ticket** van de busmaatschappij eurolines, dat u heeft gebruikt om in de maand maart van het jaar 2015 naar België te reizen, dient opgemerkt, dat dit document enkel aantoon

dat u op dat moment naar België bent gereisd. Verder, legde u dit document niet in verband met enige vrees in Ghana.

Wat betreft de door u neergelegde **e-mail** van uw halfbroer Ivan, waarin wordt gesteld dat het voor u niet veilig is om terug te keren naar Ghana omdat uw familie u zou willen besnijden, dient opgemerkt, dat dit slechts een verklaring van derden betreft, hetgeen enkel een bewijswaarde heeft wanneer het gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen, wat geenszins het geval is.

Wat betreft de door u, in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, neergelegde **volmacht** die u heeft afgegeven aan een Deense internationale non-gouvernementele organisatie, genaamd Dansk Flygtningr Hjaelp, om in uw naam uw dossier te behartigen in Denemarken, dient opgemerkt, dat deze volmacht niets bijdraagt aan uw relaas, of geen ondersteuning betekent van de door u opgeworpen vervolgingsfeiten. De volmacht geeft enkel aan dat u deze Deense NGO de toestemming geeft uw zaak in Denemarken op te volgen. Nergens uit dit document kan worden afgeleid dat u daadwerkelijk een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in Denemarken, in het jaar 2015, en er wordt eveneens nergens gesproken over de door u voorgehouden vrees voor besnijdenis door de familie van uw vader, bij terugkeer naar Ghana.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Zij onderbouwt het middel als volgt:

“In de bestreden beslissing wordt de hele door appellante gegeven informatie van antecedenen, feitelijkheden en in het bijzonder de vlucht van het gezin naar diverse woon- of verblijfplaatsen, welke geacht werden veilig te zijn en waar zij zoals post factum bleek onterecht, hoopte voor de familie langs vaders zijde onvindbaar te zijn, zij uiteindelijk telkens weer bleken 'ontdekt' te zijn geworden !

Bij herhaling worden feiten en feitelijkheden ontkracht of miskend op basis van "geredelijke veronderstellingen" die door de Commissaris Generaal in de bestreden beslissing worden gemaakt, en waarbij de voorkeur wordt gegeven om eerst 'après les faits (à craindre)' wakker te worden en actie te ondernemen!

Het is leuk, en volgens de Commissaris Generaal 'afdoende' te weten dat ééns een aanslag gepleegd is of wordt op de persoon van appellant.... dit door de politiediensten in Ghana aan een 'grondig onderzoek zou worden onderworpen'! Op zulk een aanslag anticiperen of op enigerlei wijze proactief handelen laat volgens de Commissaris Generaal niet toe om toepassing te maken van de Conventie en het erin voorziene ASIEL als bescherming- en beveiligingsmaatregel ter voorkoming van zulk een duidelijk voorzienbare aanslag (strafrechtelijk blijkt zulk een aanslag 'in voorbereiding' en was er -trouwens bij herhaling- duidelijk 'begin van uitvoering'.”

In een tweede middel voert verzoekster “een onvolledig onderzoek waar eenvoudig verkrijgbare informatie gemakkelijk tot bevestiging van feiten en vereist bewijs kon leiden” aan.

Zij argumenteert als volgt:

“- waar er wel sprake is van de in Denemarken wonende 'oom' (G.A.(...)) is nooit getracht de juiste naam van de vader van appellante aan de weet te komen, noch vervolgens te onderzoeken wanneer en waar deze is overleden; dit gegeven is zeer belangrijk om de 'kwetsbaarheid' van de rest van het gezin, en in dit geval in het bijzonder van de meisjes in de optiek van besnijdenis te bewijzen;

- nopens de besnijdenis van de zus van appellante A.(...), die zich zou hebben voltrokken toen het gezin in KOSSOMBO KBOM aanwezig was, is nooit verder doorggevraagd; zelfs in een 'apenland' zoals

GHANA worden akten van burgerlijke stand (geboorten, huwelijken, overlijdens,...) opgemaakt; er is nooit gepoogd om een overlijdensakte van A.(...) te bemachtigen; toen, voor honderdvijftig jaar, België ook maar op het niveau stond van de huidige ontwikkelingslanden, stond dit er niet aan in de weg dat voor elke burger akten van de burgerlijke stand werden opgemaakt ingevolge de Code Civil 1804; GHANA als oud engelse kolonie zal zonder twijfel ook zulk stelsel en burgerlijke stand gekend hebben, zeker in en vanaf de 20^e eeuw! Andermaal zou de bevestiging van het feit, het tijdstip en de plaats van overlijden van A.(...) thans in twijfel getrokken verklaringen kunnen bevestigen; Waar in het verhoor wel de derde van de zussen is vermeld, nl. P.(...), en deze ... in België woont, kon bij een grondig en accuraat onderzoek, bij deze ook bevestiging van de gewraakte feiten van de besnijdenis, en de dodelijke gevolgen daarvan kunnen bekomen worden !

- ook de zuster van appellante P.(...) - die volledigheidshalve zelf ook in België woont op een legale wijze - had kunnen gehoord worden omtrent de feiten en gebeurtenissen die appellante heeft ingeroepen in haar verklaring, en die daardoor op hun juistheid hadden kunnen worden beoordeeld Gemakshalve - want het motto 'haast en spoed is zelden goed' in dachtig – is er door het CGVS voor gekozen om een varia van verklaringen en toelichtingen van alle zijden te draaien en te keren, om te kunnen besluiten met een maximale graad van subjectiviteit, tot incoherentie en ongeloofwaardigheid van de door appellante afgelegde verklaringen, en daarbij de voor de hand liggende objectieve feiten, en achterhaalbare bewijzen onaangeroerd of buiten beschouwing te laten.”

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden, althans luidens de “inventaris der stukken”, volgende stavingstukken gevoegd: notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 06/08/2019 (stuk 3), notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 21/08/2019 (stuk 4); akkoordbrief van appellante om het asiëldossier bij toepassing van Dublin over te nemen en te behandelen in Denemarken d.d. 06/08/2019 (stuk 5); afschrift van de verblijfsvergunning van appellante in Denemarken d.d. 21/04/2015 (stuk 6); email: female mutilation in Ghana door I.A.T.(...) (stuk 7); foto's betreffende 'female mutilations' in Ghana (stuk 8); visum van Denemarken in het paspoort van appellante (stuk 9).

Beoordeling

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) de algehele geloofwaardigheid van verzoekster relaas op ernstige wijze wordt ondermijnd door haar verklaringen betreffende haar verzoek tot internationale bescherming in Denemarken, en bijgevolg haar laattijdige aanvraag tot internationale bescherming in België, (ii) de algemene incoherentie in de chronologie van haar verhaal, (iii) zij zich beperkt tot vage en minimale omschrijvingen van haar vervolgers, (iv) het niet duidelijk is om welke redenen de familie van haar vader verzoekster nog steeds zou willen besnijden, (v) verzoekster evenals haar moeder nagelaten hebben om de politie te waarschuwen in Ghana omtrent een mogelijke besnijdenis door de familie van haar vader, en (vi) de door haar verzoekster bijgebrachte documenten de gedane appreciatie niet vermogen te wijzigen.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 augustus 2019, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om het geheel van de pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter geheel in gebreke blijft.

Verzoekster hekelt dat er nooit getracht werd de juiste naam van haar vader te weten te komen noch te onderzoeken waar en wanneer deze overleden is, dat er nopens de besnijdenis van haar zus A. nooit verder werd doorgevraagd en dat er nooit gepoogd is om een overlijdensakte van A. te bemachtigen, en dat haar zus P. die in België woont nooit gehoord werd ter bevestiging van haar vluchtrelaas.

De Raad benadrukt dat het de taak van verzoekster is om de verschillende elementen van haar relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS heeft hierbij evenwel een samenwerkingsplicht, in de zin dat het de door verzoekster aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoekster aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006), zoals, door verzoekster geopperd, een onderzoek naar haar vader te voeren, een overlijdensakte van verzoekster zus te bemachtigen of het horen van haar zus P.. Bovendien dient de commissaris-generaal niet te bewijzen dat de voorgehouden feiten onwaar zijn.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met verzoeksters land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door haar afgelegde verklaringen en de door haar overgelegde stukken besloot de commissaris-generaal op goede gronden dat er in hoofde van verzoekster geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan die de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing, die allen deugdelijk zijn en grondslag vinden in het administratief dossier, vermogen om te buigen. Zij blijft immers in wezen slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekster dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten waar wordt geoordeeld dat zij er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Het geheel van deze motieven blijft dat ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De bij het verzoekschrift gevoegde documenten vermogen geen ander licht te werpen op de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen.

De notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS bevinden zich reeds in het administratief dossier. De akkoordbrief of volmacht van verzoekster om het asiëldossier bij toepassing van Dublin over te nemen en te behandelen in Denemarken d.d. 06/08/2019 (stuk 5) heeft verzoekster reeds neergelegd en werd besproken in de bestreden beslissing. De Raad ziet niet in hoe het louter bijbrengen van documenten die reeds zijn meegenomen in de beoordeling van verzoekster verzoek om internationale bescherming, de aangaande vaststellingen vermogen te weerleggen of te ontcrachten.

Wat betreft het "*afschrift van de verblijfsvergunning van appellante in Denemarken d.d. 21/04/2015*" (stuk 6), merkt de Raad op dat, daargelaten dit een loutere kopie betreft en niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling, dit stuk niet vermag aan te tonen dat verzoekster een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in Denemarken.

Luidens de "*inventaris des stukken*" bij het verzoekschrift, betreft stuk 7 een email van I.A.T., doch uit nazicht blijkt stuk 7 het paspoort van verzoekster te zijn. Het paspoort van verzoekster en het visum van Denemarken in het paspoort van verzoekster (stuk 9) hebben echter enkel betrekking op de persoons- en reisgegevens van verzoekster die op zich niet ter discussie staan.

Stuk 8 betreft een foto genomen tijdens een uiteenzetting aangaande het topic "*female mutilations*" en heeft geen betrekking op verzoekster zelf.

2.6. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend negentien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS